

РИЧАРД КРИСЧЪН МАТИСЪН СИРЕНИ

Превод от английски: Любомир Найденов, 1998

chitanka.info

Хотел. Частен.
Нощ. Дълбока, тъмна.
Полъх. Лек. На вятъра.
Потръпване на завесите.
Легло. Тя гърчи се в чаршафите, изпъва ги с младите си ръце.
Жертва на кошмари. Зловещи, хаотични.
И е невъзможно да им се изплъзне.
Върти се, преобръща се в леглото. После се пробужда. Ужасена,
плувнала в пот.
Няма време да противодейства.
Нещо я обсебва. То няма форма. Няма измерения.
Нематериално е.
Захвърлена е на земята. Пленена като бик, с крака, препънати с
ласо.
Топка в гърлото ѝ се надига. Ужасен вой на устните засяда.
Зениците се разширяват. Налети с кръв, очите бълват страх и
ужас. Влажни.
Застинала е неподвижно. Премазана, овързана.
Съвършеното ѝ тяло е разголено. Краката ѝ разкрасени са, а там,
между бедрата — тупти, пулсира нещото в нея.
Писта за излитане. Или за приземяване, по-скоро. Подслон,
убежище за чужди страсти. Поне да знаеше чии.
Неопределима, неясна, похотливата материя прокрадва се между
бедрата ѝ. Прониква в нея.
Потръпване. А после напън. Изпразване. Нежните ѝ китки са
безжизнени. И няма кръв.
Напразно шава тя с пръсти. Не вижда нищо. А и няма нищичко
за гледане.
Опитва се да се надигне рязко, с нещото да се пребори.
Поваля я плесница. Жестока, тежка.
Бузата ѝ се зачервява, сякаш изгорена е. Студена пот облива я и
тръпки я побиват.
Мръсни, черни нокти я раздират по гърдите. По кожата избиват
петънца ръждиви. Зърната ѝ са щипани, ухапвани, осмуквани.
От хиляди езици. Смердливи, лигави. Зловонни. Грапави.
Всякакви езици.
Тя вие. Стене. Пъшка.

Стотици са ръцете. Китките отрязани. Навират гнусните си израстъци в устата ѝ. Очите ѝ търсят да се вкопчат в някакво лице. Подобие на нещо. Но срещат само мрак.

Други някакви израстъци от твърда плът. Проникват я. Пронизват цялото ѝ тяло. Като безумно остри саби, а тя като че ли е тяхна ножница.

Болка.

Изваяние. На формите ѝ.

Красота.

Дори и в страданието.

Дочува смехове. Ненавистни, стаени. Зловреден хор.

А нещото желае я. _Те_ желаят я.

Дебели пръсти. Безформени.

Дамгосват я като с желязо, разединяват, разчленяват я. Опипват я отвсякъде.

Безпомощна, тя втренчила е поглед в своите снимки по стената. Точно срещу нея залепени. Нейната усмивка. Нейните коси. Ликът ѝ.

Невероятно съвършенство.

Раздалечават още повече бедрата ѝ. А те са загорели, сладострастни. Апетитно примамливи.

Свирепи пръсти впиват се навътре.

Устните ѝ са нахапани, целувани брутално. Грубо. Устата ѝ кърви. Зловещи смехове отекват. Някой разграбва в дезодорантите на тоалетната ѝ масичка. Флаконите политат към стената. Експлодират в екстаз. Тубите и кремове също. Мазен фон дьо тен се стича лепкаво надолу. Сякаш кръв тече. Стената сякаш прокървила е. Намазват устните ѝ с червило. Гърдите също.

С обездвижени ръце, крака — тя е разчекната, превърната в странен X, покрит със синини.

Започват те да стенат. Безликото им множество. Нематериалните. Неземните.

Отново бият я. Отново е раздрана.

Безчувствена е, кожата изтръпва. Загрубява. Става твърда.

Стонове изпълват стаята. Влажния ѝ мрак.

Притискат я върху матрака. Не, това не ги задоволява. Натискат още. В него искат да проникне. Като дете, което с пръстите си в пластелина моделира.

На свой ред те си я прехвърлят. Засмукват я между краката, по тила. Изпълват ѝ устата с нещо твърдо и горещо, влажно, лигаво.

Те десет са. Не, двайсет.

Петдесет.

Стотици. Хиляди. И винаги са повече.

Безумие. Не може да ги преброи. Насред чаршафите подгизнали, окървавени, тя губи и съзнание. Пропада в дебрите на мрака.

Линейка. Спешна помощ.

Пристегнатата с ремъци върху носилката за болни, тя трака със зъби в колата.

Очите ѝ широко са разтворени. Невиждащи. От сълзи.

Санитар опитва се да я успокои. Попива с кърпичка челото ѝ. Да, тя ще се оправи.

Виновните ще бъдат хванати. Така поне е чул да казват полицаите.

А тя е толкова красива. И той го потвърждава, при това не от куртоазия. Защото наистина така е.

Шофьорът се извъръща. И той съгласен е. Продължава да шофира. Вой.

Не, сирени вят в нощното тъмнило. Сирени. На линейката. Раздират мрака на нощта.

Това е той. Шофьорът на линейката. Спомня си за филмите, в които я е гледал. Всичките му негови приятели я обожават. Луди са по нея. И по филмите ѝ. Падат си най-вече по сцените, в които тя е гола. Където съблазнява камерата. Мъжете по света.

Да, сцените. Страхотни са. А още по-страхотни са онези, в които има чукане. Перверзия. И сладостна възбуда. Силни тръпки. Като за мъже. Но истински мъже.

Шофьорът.

Той спомня си, че тя го е възбуждала. Неописуемо, жестоко. Че го е карала да страда от желание. По нея.

Шофьорът. Наблюдава я в огледалцето. Гърдите ѝ — перфектни, едри, твърди. И си представя. Той фантазира. В мислите си.

Съвършенството, което даже и кръвта пролята не може да обезличи.

Шофьорът. Погледът му я разкъсва, обезумял е от желание. Размазва дясната ѝ гърд, а после я разрязва.

Шофьорът. Представя си, че е в нея, че я дълбае, че я изпълва. Че я кара в див възторг да вие. Той.

А после бликва още кръв, когато мислите му още по-перверзни стават.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.